

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/07-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. januára 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Š. J., N., zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Ľ. R., N., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2006 doručená sťažnosť Š. J., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Ľ. R., N., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 C 89/97 z 24. júla 1997 zrušil právo spoločného nájmu účastníkov konania (sťažovateľa a jeho bývalej manželky, s ktorou sa rozviedol, ďalej len „oprávnená“) k bytu č. 11 v N., pričom oprávnenú určil za výlučnú užívateľku uvedeného bytu s tým, že sťažovateľovi bola uložená povinnosť vypratať predmetný byt do 15 dní od zabezpečenia náhradného bytu.

Sťažovateľovi bolo 1. augusta 2005 doručené vyhlásenie právnej zástupkyne oprávnenej o zabezpečení bytovej náhrady a „odstúpení“ predmetnej nehnuteľnosti, v ktorom ho zároveň vyzvala na vypratanie bytu na ulici... (sťažovateľ predpokladá, že pri názve ulice došlo k zrejmemu omylu, pretože na uvedenej ulici nikdy nebýval). Podľa názoru sťažovateľa sa vypratanie bytu v zmysle rozsudku okresného súdu sp. zn. 25 C 89/97 z 24. júla 1997 zásadne podmieňuje zabezpečením zodpovedajúcej bytovej náhrady a následne uzavretím nájomnej zmluvy na dobu neurčitú podľa ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že z písomného vyjadrenia právnej zástupkyne oprávnenej nebolo podľa názoru sťažovateľa zrejmé, o aký právny úkon „odstúpenia“ predmetnej nehnuteľnosti malo ísť, ako aj skutočnosť, že ponúkaný náhradný byt nespĺňal zákonné predpoklady, sťažovateľ v písomnom vyjadrení z 29. augusta 2005 uviedol, že ponúkanú nehnuteľnosť nepovažuje za zabezpečenie náhradného bytu.

Sťažovateľovi bolo 1. decembra 2005 doručené upovedomenie o začatí exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu na nepeňažné plnenie, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť vypratať byt č. 11 v N. Súčasťou upovedomenia o začatí exekúcie bolo poučenie o tom, že sťažovateľ ako povinná osoba je oprávnený vzniesť námietky proti exekúcii u súdneho exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia, pričom zároveň má aj oprávnenie vzniesť do 3 dní námietky proti trovám exekúcie.

Sťažovateľ podal v zákonnej 14 dňovej lehote (9. decembra 2005) námietky voči exekúcii, „... o ktorej sa domnievam, že je nezákonná z dôvodov nedostatku vykonateľnosti exekučného titulu...“ a súčasne navrhol zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 57

ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Okresný súd uznesením č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006 námietky sťažovateľa zamietol. V odôvodnení predmetného uznesenia súd uviedol, že podanie sťažovateľa bolo posúdené podľa jeho obsahu a nie ako námietky proti exekúcii, ale ako špeciálny typ námietok – tzv. námietky proti bytovej náhrade podľa ustanovenia § 185 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré sa vznášajú u exekútora do 3 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, pričom o tejto skutočnosti nebol sťažovateľ v upovedomení o začatí exekúcie poučený. Okresný súd však podľa názoru sťažovateľa v predmetnom uznesení uznal jeho námietky ako čiastočne odôvodnené, ale podané po zákonnej 3-dňovej lehote. Uznesenie zároveň obsahovalo poučenie, že odvolanie proti nemu nie je prípustné.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené poučenie podal 23. augusta 2006 sťažnosť na postup vyššieho súdneho úradníka a priet'ahy v konaní v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch (ďalej len „zákon o súdoch“), keďže o jeho námietkach proti exekúcii nebolo rozhodnuté v zákonnej 60-dňovej lehote. Uvedené podanie však sťažovateľ zároveň označil aj ako „podnet na vydanie opravného uznesenia“, pretože mal za to, že súd môže v rámci autoremedúry svoje rozhodnutie opraviť. Okresný súd vo vyjadrení č. Spr. 1954/2006 z 5. októbra 2006 uviedol, že sťažnosť bola preskúmaná len s prihliadnutím na priet'ahy v konaní spôsobené novelizáciou Občianskeho súdneho poriadku a tým neúmerne vysokou pracovnou zaťaženosťou exekučného oddelenia.

Sťažovateľ bol v predmetnom vyjadrení zároveň vyrozumovaný o prípise vyššieho súdneho úradníka adresovanom poverenej exekútorke, z ktorého sa dozvedel, že „... *súd sa plne stotožňuje s mojím názorom, že písomné vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady nemohlo byť podkladom na vyznačenie vykonateľnosti predmetného rozsudku OS Nitra v spojitosti s odvolacím rozsudkom KS Nitra*“. Sťažovateľ preto považuje postup okresného súdu pri rozhodovaní o jeho námietkach proti exekúcii za porušenie jeho práva na súdnu ochranu, pretože nemal možnosť v rámci kontradiktórnosti konania poprieť požiadavky a argumenty protistrany, ako aj predniesť svoje argumenty a požiadavky. Okresný súd zároveň pri rozhodovaní o námietkach proti exekúcii konal s priet'ahmi a neumožnil podať

sťažovateľovi opravný prostriedok proti rozhodnutiu zamestnanca súdu, o ktorom by rozhodoval sudca.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006, zakázal okresnému súdu pokračovať v porušovaní jeho základných práv, zrušil predmetné uznesenie, vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie so súčasným odložením vykonateľnosti uznesenia č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006 do rozhodnutia vo veci samej. Sťažovateľ zároveň žiada o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 40 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa zistil (úradný záznam zo 16. novembra 2006), že uznesenie okresného súdu č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006 nadobudlo právoplatnosť 18. augusta 2006.

V konkrétnych okolnostiach predmetnej veci bolo sťažnosť ústavnému súdu potrebné podať v lehote dvoch mesiacov od dátumu právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Táto lehota stanovená zákonom o ústavnom súde je objektívnou lehotou, čo znamená, že zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť“ (napr. III. ÚS 298/06). Sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 2. novembra 2006, teda od právoplatného vybavenia veci uplynulo nepochybne dlhšie časové obdobie ako zákonná dvojmesačná lehota, preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene (napr. III. ÚS 310/04, III. ÚS 312/05, III. ÚS 221/06).

Ústavný súd zároveň v tejto súvislosti poznamenáva, že v danom prípade nie je relevantná argumentácia sťažovateľa, ktorý plynutie zákonnej dvojmesačnej lehoty začal počítať od 12. októbra 2006, kedy prevzal odpoveď okresného súdu č. Spr. 1954/06 z 5. októbra 2006, pretože podľa údajov uvedených v jeho sťažnosti okresný súd porušil jeho namietané základné práva uznesením č. k. 17 Er 408/2005-28 z 9. augusta 2006, a nie vyjadrením č. Spr. 1954/2006 z 5. októbra 2006, ktoré bolo odpoveďou na jeho sťažnosť v zmysle ustanovení zákona o súdoch (ako je to uvedené v predmetnej sťažnosti z 22. augusta 2006, ktorej fotokópia bola pripojená k ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako príloha).

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 a § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. januára 2007